

דברת בם

פרשת 'בהר' | גליון מס 368 | י"ב אייר | 17.5.2019

טקס המשואות | נעמי רביע

יותר משלושים שנה, את עשרות הצוותים השונים שגורמים לטקס הזה לעבוד ולתקתק ואת... הכוך הקטן בו אנחנו אמורים להצטופף כדי לקריין את הטקס. נכון, זה נראה מאוד מרשים מבחוץ אבל כדי שזה ייראה מרשים מבחוץ משתתפי הטקס צריכים להסתפק במינימום מקום כדי להשאיר מקסימום מקום לבמה.

אז ככה זה עובד:

שלוש טריבונוט נבנות לצורך מושבים. מאחורי הטריבונוט המרכזית בונים קונסטרוקציה פיגומים שתגיע עד קצה הטריבונוט. מעליה מניפים מכולה. מעליה מכולה נוספת ושם, בתא קטן ברוחב פחות ממטר יגאל ואני נדחסים ומרעימים בקולנו על הרחבה. נשמע קצת פחות מרשים, נכון?

מלבד הפחד (שלא לומר מורא) לעלות את הפיגומים האלה עד קצה המכולה העליונה היה גם החשש לפשל. מי לא מפחד לפשל בעבודה שלו? אבל כשאת גם יודעת שכמה מיליונים שומעים אותך במגוון ערוצי טלוויזיה ורדיו, הלחץ מתעצם. לא, זה לא אותו דבר כמו ברדיו. שם אני יושבת בניחותא במקום מוכר ונוח, רואה מולי שניים או שלושה אנשים. כאן יש מאות אנשים על הבמה שאני

צריכה לתזמן את הקריינות לפני התנועות שלהם, אותן אני רואה דרך חלון צר שמעברו השני ספוטים וחבלים שמחזיקים את המכולה יציבה. לא הנוף הברור ביותר, לכל הדעות.

אבל עם כל הקשיים והטרוניות, שהרי אין ישראלי יותר מקיטורים, בכל שנה מחדש לקראת חודש פברואר אני מתחילה לכסוס ציפורניים במחשבה האם יתקשרו שוב ממשרד ההפקה לאשר שוב את השתתפותי בטקס הזה. כי כל שנה מחדש ההתרגשות גואה, הגאווה הלאומית מתחזקת והשפתיים נמתחות לחיוך הרחב ביותר שלהן עם תרועות החצוצרנים שמבשרים על פתיחת טקס המשואות והעברת הדגלים הראשיים.

כי בואו- אין כמו לדעת לפני כולם אילו צורות החיילים יעשו על הרחבה.

חג עצמאות שמח, ישראל!

לפני קצת יותר מחמש שנים קיבלתי טלפון מפתיע מעמית למקצוע שכלל לא ידעתי שהיה לו את מספר הטלפון שלי: יגאל רביד. שנינו בוגרי גל"צ אך הוא עבר לשרד בתחנה המתחרה, קול ישראל שנים ספורות לפני שאני התגייסתי לגל"צ לכן דרכינו לא נפגשו מעולם עד אותו יום.

"תקשיבי, מרכז ההסברה רוצה לרענן את שורותיו ולהחליף את הקריינים של טקס המשואות. די, הם עושים את זה כבר 20 שנה והם מחפשים "להצעיר" אותו קצת". למה דוקא אז? הממשלה טרם התגבשה, מידי רגב היתה חודשים ספורים לפני המינוי הרשמי שלה כשרת תרבות ומי שניהל את הטקס בפועל היה מרכז ההסברה שבתוך משרד התרבות והספורט.

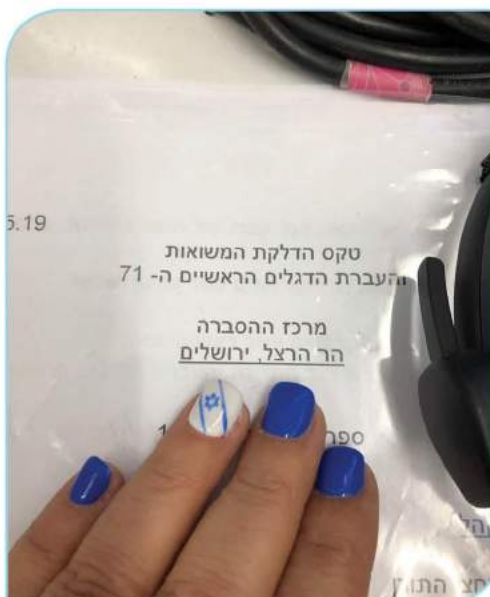
עד אותה שנה במשך שנים ארוכות הקריינים של הטקס היו שמירה אימבר ואריה אורגד. יגאל רביד נכנס לנעליים של אריה אורגד- אני מבינה. אבל שאני אכנס לנעליה של שמירה אימבר? נכון, לשתינו יש שמות עתיקים וכבדים (אם כי בשנים האחרונות באופן לא ברור אימהות צעירות לא מעטות בוחרות בנטל הזה שירבוץ על בנותיהן הפעוטות) אבל כאן בערך נגמר הדמיון בין שתינו. שנים ניסיתי לחמוק מהתדמית המעונבת והמבוגרת שגון

קולי העניק לי ולשרד תכניות משעשעות וקלילות בגלגלצ והנה הצעה להתבגר בשלושים שנה בן לילה ולקריין את הטקס המרכזי ביותר, הנצפה ביותר, המרגש והלאומי ביותר שיש.

שתבינו- עד אותו יום כל ילד בבית שהעז לציין שהוא רוצה להחליף ערוץ לניקולודיאון, רחמנא ליצלן, בזמן שידור הטקס בבית- דינו איום בעונש. לא משנה איזה עונש, די היה באיום. (ספוילר- זה לא עזר לי). שאני אסרב להיות חלק מהטקס האהוב עלי ביקום? דרקונים ירחפו בשמי מזכרת בתיה לפני שאומר לא להצעה כזו!

ברור שהסכמת!

אחרי אודישן קצרצר רק כדי לבדוק שהקולות של יגאל ושלי תואמים זה לזה נחתם הסכם עבודה וההתרגשות החלה. ההגעה הראשונה להר היתה רק כשלושה ימים לפני הטקס. זכיתי להכיר את אל"מ דוד רוקני המיתולוגי שפיקד על הטקס

פרשה ופירושה | הרב ארי חסיד

פרשת "בְּהָרִי"

העצמאית החלטתי לשוב "אל אחוזתי ואל משפחתי". קריאת דרור היא בעצם קריאה אישית ביותר, אך היא כרוכה בחירות הלאומית, ואף כרוכה בגיוס העם למען החופש של הכלל, ולפי התלמוד במסכת קידושין, לא רק בארץ אלא בכל העולם. וזו גם הנחמה שלי בזמן השהייה בחו"ל: אני אמנם לא אשמע את הפסוק בקריאת פרשת השבוע, אבל קריאתה של מדינת ישראל נשמעת בכל העולם.

יש אירוניה מסוימת עבורי בכתיבת דבר תורה על פרשה זו, פרשת "בְּהָרִי". הרי השנה לא אשמע אותה. בחו"ל ציינו את היום השמיני של פסח לפני כמה שבתות, בזמן שאנו בארץ התקדמנו לפרשה הבאה ברשימת פרשות השבוע; ומאז ועד לשבת לפני ט' באב, קהילות בארץ וקהילות בחו"ל קוראות את הפרשה בהפרש של שבוע. ובזמן שאתם קוראים דבר תורה זה, אני נמצא בארצות הברית, במסע הרצאות על יהדות ישראלית, וכשאחזור, אנחנו נתקדם לפרשה הבאה. וכך אשמע פעמיים את פרשת "אֶמֶר" ואצטרך לחכות עד השנה הבאה לפרשת "בְּהָרִי".

ולא רק שאפסיד את פרשת "בְּהָרִי", אני גם אפסיד את אחת הפתיחות הכי ישראליות שיש, העוסקת בהגעת בני ישראל לארצם אחרי השהות הארוכה בגלות ארץ מצרים. קודם לכן הפרשה מזכירה את שנת השמיטה, ואז התורה מצווה עלינו לספור שבע תקופות של שבע שנים, ובסוף השנה ה-49 לציין את שנת היובל: "וּקְדַשְׁתֶּם אֶת שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה וּקְרַאתֶם דְּרֹר בְּאֶרֶץ לְכָל יֹשְׁבֶיהָ, יוֹבֵל הוּא תְּהִיָּה לָכֶם, וְשְׁבַתֶּם אִישׁ אֶל אֶחָזְתּוֹ וְאִישׁ אֶל מִשְׁפַּחְתּוֹ תֵּשְׁבוּ" (ויקרא כה י). במשמעות המקורית של הפסוק, העבדים העברים, אשר מוצאים את עצמם בקרב כל מיני שבטים בכל מיני מקומות בארץ, חוזרים הביתה. אבן עזרא משווה בין תחושת החירות לציפור, ואומר כי האדם החופשי הוא כמו הדרור שמזמר כשהוא ברשות עצמו. בנימה אישית, קשה לי שלא לחשוב על השנה ה-50 של מדינת ישראל. בשנה זו, בהייתי נער בן 14 החי בארצות הברית, הבנתי שמקומי בעולם הוא בארץ ישראל. בשנת היובל של מדינתנו

"התקווה" | יפעה בנר

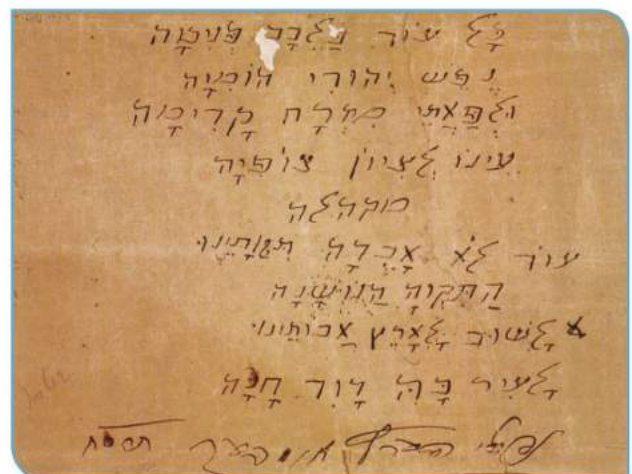
אז בקונגרס הציוני העולמי השישי, המכונה "קונגרס אוגנדה" (23 באוגוסט 1903, אם תהיתן/ם), הביא בנימין זאב הרצל לדיון את תוכנית אוגנדה, שהייתה אמורה להוות אלטרנטיבה (זמנית, זמנית) ליישוב היהודי בעקבות פרעות קישינב.

במהרה התחלק הקונגרס לשני מחנות: התומכים ("הטריטוריאליסטים"), שמנו 295 צירים, והמתנגדים, שמנו 178 צירים. 132 נמנעו.

ההצעה התקבלה (יש שאמרו ברוב דחוק, שכן רוב הנמנעים עשו כך כי "לא היה להם נעים מהרצל") והמתנגדים החלו לזכות את גורלה של ארץ ישראל. בגרון חנוק מדמעות הם קמו מהמליאה והחלו לשיר את "נפש יהודי הומייה".

כך, תכנית "אוגנדה" (שבעצם לא באמת הייתה על הפרק יותר מדיון אחד בישיבת הקונגרס. ידה מהפרק, אבל כל הוועידות הבאות של הקונגרס הציוני (היו סה"כ 22) הסתיימו באותה שירת "התקווה". כך, באופן טבעי, עם הקמת המדינה נבחר "התקווה" להמנון הלאומי.

הטריטוריאליסטים, אגב, פרשו מהקונגרס הציוני כבר בוועידה השביעית, לאחר מותו של הרצל.

האם חשבתם וחשבתן פעם למה "התקווה" נבחר להיות ההמנון הלאומי? מבין כל השירים, בכל המקצבים (מקצב די מדכא, בואו נודה על האמת...) נבחר דווקא "התקווה", של משורר אנונימי עם one hit song

ובכן, מכירות ומכירים את "למה לא אוגנדה"?

סיפור עצמאות בעל ארבעה ראשים | יואב פרנקל

סיפור שלישי: אליעזר בן יהודה, מחיה השפה העברית

אין דבר חסר סיכוי יותר מלקחת שפה עתיקה ולהחיות אותה. למעשה, אין מקבילה בעולם כולו לחידוש השפה כמו במקרה של השפה העברית, שהוא לא פחות מנס. ב"משחקי הכס", הסדרה שאני, איך לומר בעדינות, מכור אליה, הומצאו שתי שפות חדשות: דוּת'רקי וואלריאנית, ונכתבו בכל אחת מהן 4,000 מילים חדשות וגם כללי דקדוק ותחביר, אבל חוץ מכמה פריקים בעולם (לא אני! באמת!) אין באמת שימוש בהן מחוץ לשבע הממלכות ושימונה העונות של הסדרה. כשאליעזר בן יהודה תהה איזו מילה בעברית תתאר את המושג "עצמאות" הוא בדק שפות מקבילות וגילה שהמילה המקבילה ל"עצמאות" מורכבת לרוב מצורת השלילה: כך ה-independence האנגלית מורכבת משתי מילים: in- (ועוד). בן יהודה חיפש מילה חיובית, עוצמתית, שתתאר בגאווה את מהותו של העם. אנחנו אומרים היום "מהות" אבל פעם אמרו "עצמיות". מה דעתכם, חשב בן יהודה, שניקח את המילה "עצמי" ונוסיף לה את הסימית "אות"? יצא לנו "עצמאות". וכך התקבעה לה עוד מילה חדשה ו"עצמאית" בשפה העברית.

סיפור רביעי: דוד בן גוריון, ראש הממשלה הראשון

דוד בן גוריון היה המנהיג הבלתי מעורער (טוב, כמעט) של היישוב היהודי לפני קום המדינה. לאחר החלטת האו"ם ב-29 בנובמבר 1947 על סיום המנדט, כלומר, סיום שלטון הבריטים בארץ, הודיעו האנגלים המסודרים שהם יעזבו את הארץ עד ה-15 במאי, 1948. הדילמה שעמדה בפני ראשי היישוב הייתה מחרידה. ראשי הצבא הודיעו שפלישת כל צבאות ערב היא בלתי נמנעת ושהסיכוי לנצח במלחמה הוא 50%... והם יעדיפו דחייה כדי להתארגן. האו"ם מצידו דרש לדחות את ההכרזה על מדינה בשלושה חודשים כדי שבינתיים יוכל לכפות שביתת נשק על הצדדים. ארצות הברית הודיעה לישראל חגיגית שהיא דורשת דחייה של הקמת המדינה, ואם לא, הם לא יכירו במדינה החדשה.

מולם עמד סלע כסוף שיער, דוד בן גוריון, ששיכנע בכל דרך אפשרית שאם לא תהיה הכרזת מדינה עכשיו הדבר לא יקרה לעולם. ואכן, הוא הכריז על הקמת המדינה בה' באייר תש"ח, כמה שעות לפני כניסת השבת, יום לפני סיום המנדט הבריטי...

שנה לאחר מכן, מחברי הלוחות המודפסים הראשונים של מדינת ישראל שמו לב לדבר הבא, שיקרה בכל שנה, לנצח: היום בשבוע בו יחול ז' של פסח יהיה אותו היום בו יחול יום העצמאות.

לפני שנים רבות, סיפר לי דודי ג'וני סיפור עצמאות שמורכב מארבעה סיפורים עצמאיים, גאים ובלתי תלויים, שמשתלבים ביניהם. ומעשים שהיו כך היו:

סיפור ראשון: ההצפנה העברית הראשונה.

שפה היא היכולת שלנו להעביר מסרים, אבל לא תמיד אנחנו רוצים שכולם יבינו את המסר! ולכן התפתחו שיטות רבות להצפין מסרים דרך השפה. בעברית, אחת משיטות ההצפנה העתיקות ביותר, ממש מימי התנ"ך, היא צופן א"ת ב"ש. בשיטה זו מסודרות 22 אותיות האל"ף-ב"ת בשני טורים, והאות הראשונה א' מתחלפת עם האות האחרונה ת', האות השנייה ב' מתחלפת עם האות השנייה מהסוף (ש') וכן הלאה:

א = ת

ב = ש

ג = ר

ד = ק

ה = צ

ו = פ

ז = ע

(וכך גם ח=ס, ט=נ, י=מ וכ=ל). כלומר, אם תרצו לכתוב את המילים "ודברת בס' בסתר, בשיטת הא"ת ב"ש תכתבו זאת כך - "פקשגא שי" (אם חיפשתם שם קליט).

סיפור שני: הלל הזקן, מחבר לוח השנה העברי.

לוח השנה העברי הוא אחד מלוחות השנה המתוחכמים בעולם! הלוח משלב הבנה עמוקה של אסטרונומיה, כמו חיבור לוחות שנת הירח ושנת השמש, עם התאמה לחוקי התורה (למשל, שפסח חייב לחול בתקופת האביב), ונחשב לאחד מהישגי האנושות (לא פחות!) של העולם העתיק, בדומה לגיאומטריה האוקלידית ולפילוסופיה של אריסטו.

הלל הזקן - חכם יהודי שחי במאה הראשונה לפני הספירה (לפני כאלפיים שנה) - קיבע את הלוח כך שלא צריך לייצר לו התאמות כל שנה אלא הוא נכון לנצח. אחת מהשיטות לזכור, לפי שבעת ימי פסח, באיזה יום בשבוע יחולו החגים של אותה שנה, פועל במפתיע לפי צופן הא"ת ב"ש שראינו קודם:

היום בשבוע בו יחול א' של פסח יהיה אותו היום בו יחול תשעה באב.

היום בשבוע בו יחול ב' של פסח יהיה אותו היום בו יחול שבועות.

היום בשבוע בו יחול ג' של פסח יהיה אותו היום בו יחול ראש השנה.

היום בשבוע בו יחול ד' של פסח יהיה אותו היום בו יחול קריאת התורה (שמחת תורה).

היום בשבוע בו יחול ה' של פסח יהיה אותו היום בו יחול צום יום כיפור.

היום בשבוע בו יחול ו' של פסח יהיה אותו היום בו יחול פורים.

והיום בשבוע בו יחול ז' של פסח? במשך אלפיים שנה לא מצאו איך לקשר אותו לאות ע', מקבילתה של ז'.

והמעפילים והחלוצים, והינה אתם שוב בארץ אבותיכם. **אני לא אשכח איך התאספתם סביב הרדיו בכ"ט בנובמבר: אפגניסטן - נו, ארגנטינה - אבסטיין, אוסטרליה - יס, בלגיה - יס, איזה מתח, היה אפשר לחתוך אותו בסכין מפרעות תרפ"ט.**

וגם אחר כך זה לא הלך בלי קושי, אני יודע, כי אני יודע-כול, להזכירכם. מלחמת העצמאות גבתה מחירים כבדים, אבל בינינו, אם זה היה הולך בקלות הרי לא הייתם נותנים לי קרדיט ואומרים "הלל" על כל הניסים הגלויים שעשית, חוץ מבעיר העתיקה ובגוש עציון (טוב, נו מה, השארתי משהו ל-67).

בכל מקרה, העיקר שעכשיו יש מדינה יהודית בארץ ישראל. אז יש לנו ארץ, יש לנו בית, יש לנו עץ, יש לנו כביש, ויש לנו גם מיליון נהגים ערסים על הכביש שהלוואי שייתקעו בעץ (אפילו שקצת חבל עליו, אז שייתקעו בעמוד, אמנו). ולכן בה' באייר בהחלט ראוי לומר לי המון תפילות הודיה, כי בסופו של דבר, כוחי ועוצם ידי עשו לכם את החיל הזה. ומכיוון שבית המקדש עדיין לא קם, אני גם מקבל בברכה את ריח הניחוח של ה"על האש" הרגיל שלכם.

אז גם אם העתקתם את הקונספט מהחגים שלי, אל תרגישו רע עם זה. תשאירו את זה למיקי חיימוביץ'.

שלכם,
אלוהים.

הביא לדפוס: יואב פרידמן

בני ובנות "קשת" מזכרת בתיה היקרים, נו, אז איך חגגתם את יום העצמאות, עשיתם "על האש"? דפקתם שיפודים? טחנתם סטייקים? יופי, כי תמיד אוהבים ללגלג עליי שכל המועדים שנתתי לכם הם בסגנון "הגויים רצו להרוג אותנו, ניצחנו, בואו נאכל", והינה הגיע חג שהוא כל כולו יוזמה שלכם - ומה עשיתם? בדיוק את אותו הדבר. ממש הפגנתם עצמאות.

אבל שנייה לפני שאני נכנס בכם בעניין העצמאות, אני בהחלט חש צורך לציין שאפילו הטרוניה הראשונית בעניין החגים בכלל לא נכונה: הרי ביהדות יש גם מועדים שמהותם היא דווקא הפוכה - "הגויים רצו להרוג אותנו, הפסדנו, בואו נצום". יש אפילו כמה כאלה! ביני לבני היראהתי אם כדאי להוסיף לכם עוד כמה, אבל נראה לי ששבעתם מהם.

טוב, נחזור רגע ליום העצמאות שלכם. תכלס, יש סיבה למסיבה - חזרתם לארץ ישראל אחרי איזה 2,000 שנות גלות. וואלק, שתהיו בריאים לאן הגעתם, כולה חשבתי לעשות לכם רילוקיישן לרומא או משהו, אולי תרוויחו איזו התמחות קולינרית, יש אספרסו, פסטה, פיצה, גלידה, רק תגידו מה בא לכם. אבל אתם מה-זה התפזרתם, בכל העולם התפזרתם. למה מה אתם, הפריזי?

אז נתתי לרומאים להגלות אתכם בעיקר לאירופה, אבל מפה לשם, עברתם גם משם. ומילא תגידו לי לאמריקה או לאוסטרליה, את זה אני עוד יכול להבין, אבל אפילו לאפריקה היבשה הגעתם (למרות שאדיס סבבה דווקא). בקיצור, פתאום אתם בכל רחבי תבל. עכשיו זה חתיכת סיפור להתחיל בקיבוץ גלויות. תאאאאמדי יש שם פקק, זה בלתי נסבל.

ולמרות הכול, איכשהו הצלחתם לעשות את זה. זה התחיל עם זה שהרצל אמר, ואז כל הבלגן של הציונות והעליות

פאזל ישראלי | מירב קליין סידרנסקי

שוקלת אלו רגשות עליי לגייס לאלו מחשבות... מאוחר יותר בערב, כשרוב משימותי הולכות ומסתיימות, אני פותרת סודוקו של "ישראל היום", ותוך כדי מסדרת מחשבות מנסה להבין את לוגיקת המספרים בפאזל של החיים. האם אפשר ליצור במדינתנו שגרה במציאות שתכופות משתנה? מִיגוֹן לשמחה, מאבל ליום טוב ומשֶׁפּוֹד לגאולה? אולי יש משהו באווירה הארץ-ישראלית, שלא מאפשר לנו מנוחה. כל משימה של דורה מורכבת מגיוס של כוחות ורגשות, אך אין ספק שכל פרק מתחיל במטרה שהיא הכותרת לכל המשימות: "ארץ שנאהב, היא לנו אם ואב, ארץ של העם, ארץ לעולם". זוהי ארצנו וזו מורשתנו, גם אם הפאזל אינו מושלם.

לפני יומיים אולי שלושה, סיימתי את העבודה והלכתי לקנות מתנה לבת של חברה - פאזל של דורה - להיום הולדתה. עמדתי בחנות תוהה, לא שיערתי שדורה יכולה להתחלק לכל כך הרבה חלקים, לא כשמדובר בפאזל לילדים. חזרתי הביתה והתיישבתי מול המחשב לחזור לכמה מיילים מהעבודה, כשלפתע נכנס מייל מהמורה של בתי הצעירה: "אירועים קרובים בכיתה". בעוד אני סוגרת יומן אירועים, משבצת את עצמי באקססל של מאכלים ויום הורים, נכנס עוד מייל של "תאריכים חשובים", הפעם מבני יקירי. הראש שלי החל להתמלא בכל כך הרבה אירועים ותוכניות, בעוד שבלוח הגאנט שלי אין מקום למשימות מקבילות בין דגלים מתנוססים וקצף חוטים, בין עמידה בפקקים ואיסוף קרשים, נכנסים למקלטים למשמע אזעקות הצופרים. הרגשתי לרגע כמו פאזל של דורה בעל אלף חלקים. כל כך הרבה דברים בתקופה כל כך קצרה, בטרם בטני עיכלה את המצה. מדינתנו הקטנטונת נעה בחדות כזו משואה לתקומה!

ובינתיים, סופרים את העומר יום אחר יום בקפידה, תוך גירוד זקן טורדני, כשעינינו נשואות למתן תורה ולשיא רוחני. תחשבו לרגע מה קורה לעם ולמדינה כבר דורות, עם החי באינטנסיביות של זיכרונות, דגלים ומדורות לפעמים אני

מדור פנאי | ענר פרידמן

מצאו את ההבדלים

קוראים יקרים, האם תוכלו למצוא את ההבדל בתמונות ציוד בית הספר?

קלמר בנים:

קלמר בנות:

חידה - ארבעה בשורה אחת:

היזו מטבע אחד כך שבכול טור ובכול שורה יהיו ארבעה מטבעות:

בדיחות שיגעון

משוגע 1: אני המשיח

משוגע 2: מי אמר לך?

משוגע 1: אלוקים אמר לי את זה.

משוגע 2: שטויות! אף פעם לא אמרתי לך את זה.

שלושה משוגעים רצו לכרוח מבית המשוגעים. הם סיכמו שאחד יילך לבדוק איזו גדר מקיפה אותם: אם הגדר גבוהה - יחפרו מתחתיה, אם היא נמוכה - יטפסו מעליה. כעבור 5 דקות חוזר המשוגע שבדק וכולו בוכה: "חברה, אנחנו בבעיה! אין בכלל גדר!"

נגלו את זה

כתבו בשורת החיפוש של גוגל את המילים הבאות ותופתעו לגלות מה קורה:

zerg rush - האפסים תוקפים אתכם, תוכלו לחסלם?

minute timer 10 - אם רוצים לדעת כמה זמן נשאר..

10+5 - כשחסר לכם מחשבון

do a barrel roll - תיזהרו שלא יסתובב לכם הראש

תאנוס - כעת לחצו על הכפפה שבצד ימין (וכדי להחזיר למצב הראשוני - לחצו שוב)

ארץ ישראל שלי יפה וגם פורחת - האמנם? | שקד קרמר

מה המצב של ישראל היום :

9% טוב מאוד | 23% טוב | 38% בינוני | 21% לא משהו | 10% על הפנים

עד כמה אתה גאה בהיותך ישראלי?

48% גאה מאוד | 33% גאה | 17% קצת גאה | 2% אפילו לא קצת

באופן כללי, האם אתה אופטימית או פסימית לגבי עתידה של ישראל?

אופטימית 61% | אין לי דעה 25% | פסימית 14%

האם כשתגדלי אתה חושבת שתגורי בישראל?

23% ברור! ישראל היא ארצנו היחידה | 39% כן, כנראה | 21% אולי | 10% לא נראה לי | 7% אין סיכוי, מבחינתי אני עוברת מחר

באיזה מידה אתה מרגישה שיש לך אחריות על עתידה של ארץ ישראל?

אחריות רבה-רבה מאוד 62% | אחריות מסויימת 28% | אחריות מועטה 10% | אני אחראית רק על עתידי 0%

האם תתגייסי לצבא / שירות לאומי?

הייתי הולכת לצבא גם אם זה היה בהתנדבות, זה חשוב למדינה 47% | בוודאי, זה חובה 53% | לא 0%

ארץ ישראל היא ארצנו על פי התנ"ך והמסורת היהודית. היא הובטחה לאברהם, כאשר אליה נכנסנו כשיצאנו ממצרים ובה כונן דוד את מלכותו. אבל מה קורה אם אתה לא מאמין בכל זה? כשהתבקשתי לכתוב מאמר ל'דברת בם', סביב יום העצמאות, זה הנושא שעניין אותי. מה גורם לאנשים שלא מחוברים להבטחה שבתורה לרצות לגור כאן - בְּמִקּוֹם עִם מַלְחָמוֹת רְצוּפוֹת, יוֹקֵר מַחִיָּה ומַחְלוקוֹת אִינְסוּפִיּוֹת. למרות זאת, כששאלתי את חבריי על כך כ-ו-ל-ם, בלי קשר להשקפה דתית או עדתית אמרו לי שהם אוהבים את הארץ בכל נימי נפשם. יש כאלה שהסבירו שהם אוהבים את ישראל בגלל המשפחה; אחרים דיברו על השואה; יש שדיברו על זה שרק כאן אפשר לחיות חיים יהודיים מלאים; וכמובן אלה שהזכירו את טיולי בית הספר ואת החינוך הציוני אותו קיבלנו בילדותנו. בקיצור, כולם אוהבים את ישראל, אבל מה זה אומר שנעשה עם זה?

ערכתי סקר ובו שאלתי את תלמידי חטיבת ביניים ותיכון קשת שאלות לגבי מידת החיבור שלהם לישראל ומחויבותם אליה. על הסקר ענו 58 בני נוער ולהלן התוצאות

במטבח עם אפי | אפי בלה

עוגיות אלפחורס

אופן ההכנה:

1. מערבבים בקערה קטנה קמח, קורנפלור, סודה לשתייה ואבקת אפייה.
2. מקציפים את החמאה והסוכר בקערת מיקסר. מדי פעם יש צורך להפסיק את עבודת המיקסר ולנקות את הדפנות בעזרת מרית.
3. מוסיפים את החלמונים בהדרגה, עד שכולם נבלעים לגמרי.
4. מוסיפים את תערובת החומרים היבשים ומעבדים עד קבלת בצק אחיד. לא לעבד יותר על המידה, בכדי לא לקבל עוגייה יבשה.
5. מחלקים את הבצק ל-2 חלקים.
6. מחממים תנור ל-170 מעלות.
7. מרדדים את הבצק על משטח מקומח מעט לעובי של כ-3/4 ס"מ.
8. קורצים עיגולים בבצק בקוטר של 5 ס"מ.
9. מעבירים את העיגולים לתבנית אפייה ברווחים אחד מהשני. אופים כ-12 דקות ומצננים.
9. הופכים מחצית מכמות העוגיות. שמים ריבת חלב במרכז העוגייה - כדאי להשתמש בשקית זילוף. מכסים בעוגייה נוספת ולוחצים עד שמעט מריבת החלב מציצה מהצדדים, מגלגלים את צידי העוגייה בקוקוס טחון.

אלפחורס - עוגייה מהמטבח הארגנטינאי

חומרים:

- 200 גר' קמח.
- 300 גר' קורנפלור.
- חצי כפית סודה לשתייה.
- 1 כפית אבקת אפייה.
- 200 גר' חמאה רכה.
- 150 גר' אבקת סוכר.
- 4 חלמונים מביצה בגודל L.

למילוי וציפוי

- צנצנת ריבת חלב
- 1 כוס קוקוס טחון.

עצמאות קטנה שלי | עדי פאר

מגבלות. זה בוודאי מותיר יותר זמן לעניינים אישיים, שכן אינני מקיים את זכות המצוות וחובת ההלכות. מצד שני, אני נותר לבד בחוסר אמונתי מול המציאות, מול תלאות החיים. אין בי מוטיבציה למצוא נחמה בכוח עליון, שעל פי תפישתי אינו קיים. כן, העצמאות היא בדברים הקטנים, במובן מאליו, ביומיומי, בפשטות, שם נמצאת העצמאות. היא הרבה יותר בסיסית, ובוודאי שיותר אישית מהקשרים של גבולות ומדינות. היא מתחילה בנו ורק אחר כך אנחנו מקשטים אותה בסמלים ומסמלים אותה בטקסים.

אז היום אני אומר לעצמי, איזה מזל שקיימת בי עצמאות, זו שמאפשרת לי לקום בבוקר, לשים שתי כפיות גדושות של קפה בתוך הכוס מבלי לשמוט, למלא אותה מים חמים מבלי לגלוש, לערבב ולבחוש מבלי לשפוך ולהתיישב לכתוב את השורות האלה.

בעיניים הקטנות של המתולתלת בת השלוש שלי, עצמאות זה למזוג לבד חלב לקורנפלס. וזה בכלל לא משנה אם תוך כדי כמות לא קטנה של פתיתי דליפקאן משכשכים להם בבריקה, שהולכת ומתהווה על כל השולחן סביב כי עבודה זו עצמאות. טימי, הפודל הננסי הלבן שלי, ממתינ בשקט בשקט ליד דלת הכניסה וכשהיא נפתחת - כמו מוצ'ילר - הוא מזנק החוצה בריצה לחוות את הטבע בלי מלווה ורצועה. וזה בכלל לא משנה שכעבור חצי שעה הוא חוזר כאילו אין צמיג מכונית שלא התחכך בו או שלולית בוס שלא טבל בה. כי עבורו זו עצמאות. בתי האמצעית מתעקשת להפוך את החביתה לבד. וזה בכלל לא משנה אם חלק מהבילילה יתכבדו ויאכלו ידית המחבת ומצתי הכיריים. כי עבורה זו עצמאות.

כאדם חילוני, עצמאות עבורי היא לחיות ללא מגבלות הדת וההלכה. מצד אחד, זה קצת יותר פשוט לחיות חיים נטולי

משפחה מבוקשת | משפחת מדמוני

מושב או יישוב קהילתי. אחרי חיפוש ארוך מאוד, כולל בצפון ובדרום, החלטנו שכאן זה המקום המתאים.

תחביבים (של ההורים): אוהד חובב ספורט אקסטרים, אוהב מאוד את הים, טיולי טבע ומשחקי וידאו. לי אוהבת לעבוד עם הידיים, קרמיקה, טיולי טבע, הופעות חיות, הצגות וסרטים.

בילוי משפחתי מועדף: לטייל ולישון בטבע.

מה הייתם עושים אם היו לכם שבועיים בלי הילדים? אלי, הבת שלנו, הייתה אומרת, "אולי תוכלו לנוח קצת", אבל אנחנו חושבים שהיינו לוקחים את האוטו ומתחילים לנסוע לאן שנושבת הרוח, בלי אחריות - סוג של מנוחה.

משהו מפתיע לגלות עליכם: את ירח הדבש שלנו עשינו חודש וחצי לבד בשביל ישראל, כשאנחנו מתכננים את המסלול תוך כדי תנועה. **חוויה משפחתית משמעותית:** כבר כמה שנים שכל קיץ אנחנו יושבים עם הילדים באוהלים שבוע בים.

השבת שלכם: שבת שמחה. בדרך כלל, תחנת רכבת של אורחים. לפעמים בית כנסת בערב שבת, קידוש, ותמיד ארוחות משפחתיות גדולות.

מוטו משפחתי: מחשבה בוראת מציאות בת-קיימה.

מה המשפט שאתם אומרים הכי הרבה פעמים ביום? סבלנות לא קונים בשום חנות.

שלוש מילים על:

טלוויזיה: אוהד: אוהב מאוד, צריך לדעת לבחור מה לראות ולהראות לילדים. מאוד מלמדת. לי: כל זמן ללא מְסָפִים הוא זמן מבורך.

צמחונות: לי: מאוד בעד. לא אוכלת בשר כבר שנים. אוהד והילדים כנראה לא יוותרו על בשר.

מסיבות יום הולדת: חוגגים כמה שיותר. בבית עם המשפחה המצומצמת, עם כל המשפחה המורחבת, עם החברים מהכיתה או מהגן ועם החבר'ה שלנו והילדים שלהם. למדנו שאת השמחות צריך לחגוג כי הצרות באות לבד.

חלומות לעתיד: לעזוב לפחות לשנה את המְרוֹץ כאן ולצאת לטיול קרוואנים בעולם.

אוהד (38), לי (37), אלי סינה (9), גבע יוסף (7), הלל (5), תמרי (2.5), גליא (3 חודשים)

אוהד - נולדתי בראשון לציון, בן צעיר בין שלושה אחים. בכיתה ב' התחלתי לשחק כדוריד ובמשך כל חיי הספורט הזה מלווה אותי עד קבוצות הבוגרים ונבחרות ישראל. היום אני בוגר "וינגייט", מורה לחינוך גופני ומאמן כדוריד במגמת הכדוריד בבית הספר השש-שנתי "עמית עמל" בראשון לציון. יש לי עוד שתי אהבות גדולות בחיים, שהן המטבח והמוזיקה. ביטול למדתי ב"תדמור" ועבדתי במטבחים במלון "דן" באילת ובמסעדה בתל אביב והיום אני מבשל בבית אני אוהב להכין אוכל עם הילדים ועבור המשפחה ואנחנו יחד מנסים כל מיני דברים מעניינים, מגניבים ומוזרים במטבח. אני מנגן על חליל צד ועל סקסופון ואוהב לעשות מוזיקה - לשיר, לכתוב, להלחין ולנגן.

לי - נולדתי בראשון לציון, בת בכורה לאחות ואח. מגיל צעיר אני רוקדת. בתיכון למדתי במגמת מחול בגימנסיה הריאלית בראשון לציון. את השירות הצבאי עשיתי בקריה וביחידת 8200. אחרי הצבא רקדתי בלהקת הקצב "טרם" ובמקביל למדתי באקדמיה למוסיקה ולמחול בירושלים. כדי להתפרנס עשיתי קורס הדרכת פילאטיס ועבדתי בערבים כמדריכת פילאטיס ועיצוב הגוף במכוני כושר וב"סטודיו סי". לאחר מכן למדתי תזונה במכללת "רידמן" אבל עזבתי כי נכנסתי להיריון עם אלי וזה לא התאים. אני מלמדת מחול מודרני וג'אז אבל בחיפוש אחרי מה ללמוד ואולי לעבור שינוי תעסוקתי.

היכרות

הכרנו בתיכון. שנינו למדנו בגימנסיה הריאלית בראשון לציון. אוהד היה בכיתה י"א ואני הייתי בכיתה י'. אחרי שהכרנו הסתבר לנו שהמשפחות שלנו מכירות גם.

ילדים

אלי - כיתה ג' בבית הספר "קשת". ילדה מלאת אנרגיה ושמחת חיים, אוהבת מאוד לרקוד.

גבע - כיתה א' בבית הספר "קשת". ילד סקרן, אוהב מאוד מדע ולגו. מתאמן בקפוארה.

הלל - גן "ארז", "קשת". ילד שמח, אוהב מאוד גיבורי-על ואלוף האקס בוקס.

תמרי - גן "אפרוחים". ילדה דעתנית, מלאת חום ואהבה. מכניסה מלא אור לבית.

גליא - בבית עם אימא. קטנטונת אבל נראית כאילו היא כבר יודעת משהו שאנחנו עדיין לא יודעים. נחכה ונראה.

שנינו גדלנו כילדים חילונים. בשנות העשרים לחיינו, כל אחד לחוד ושנינו ביחד התחלנו תהליך של תשובה. היינו בחיפוש מאוד גדול, בעיקר של קהילה. חיפשנו מקום שיקבל אותנו כמו שאנחנו ויעצים לילדים את הזהות היהודית. רצינו לגור בקיבוץ,

תודה לעוסקים ולעוסקות במלאכה:

תודה לכותבים: הרב ארי חסיד, אפי בלה, עדי פאר, אילת כלפה, אופיר שפר, יואב פרנקל, יואב פרידמן, ענר פרידמן, שקד קרמר ומירב קליין סידרנסקי

תודה למשפחה המבוקשת שלנו, משפחת מדמוני

תודה למעצבת הגרפית - שלומציון פישר **ולעורך הלשוני -** מיקי גורן

וכמובן לעורכות המקסימות - דנה ברכפלד ויפעה בנר